

Свѣта забрави, радость не рачишъ,

Саде въздышашъ и жало пачишъ.

Ахъ за шо проливашъ тѣхъ слезы горчивы ?

Тѣзи сладкы уста шо съ михалыки ?

Шо не ми прохмъ шх дѣмъ разговорихъ ;

Дѣмъ разговорихъ и радостотворихъ ?

Да а' незнашъ, пиде, колко съ голени

Вакъ та скрytoмъ любежъ безъ да ми отини ?

Язъ не бѣшь ти казолъ, но ты не разбра ли

Че твоѡ-та хѣлостъ бѣдце-то ми пали ?

Ако мзачъ, пиде, нмѣ до, н' парчамъ,

Да ли не уради колко та сѡнишъ ?

Кѡкъ сѣга да глѣдѡмъ слезы да проливашъ

Днѣ и нощъ, дѣшиде, безъ да си починашъ ?

Твоѡ-та постѣлка отъ слезы прогнѡла ;

Тѡй кога ѡ, пиде, кѡкъ да н' ми си мѡла ?

Мѡла ми ин, дѣшо, мѡло ми ин пиде,

Твой тѣ бѣстри пѡлы заѣли съ ранинъ.

Но мѡло ми тѣжѡтъ хорѡки лоши дѣши,

Но твой-тѣ пѡзы кѡпѣжъ кѡтъ кроуѡли.

Мѡне ин забрѡвѣхъ тѣбе да жалѣжъ,

И не съ нѡдѣвамъ, че ши ѡживѣжъ

Ако инѡчатѣ твой-тѣ черны ѡчы,

Съ ѡгнѣнѡмъ цѣлѡвѣжъ пѡза да н' искочи.